

Sygn. akt VIII U 1729/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Smycz
Protokolant:	Maria Szczęsna

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2014 r. w Gliwicach

sprawy Z. O. (O.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania Z. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 7 lipca 2014 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Joanna Smycz

Sygn. akt. VIII U 1729/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 lipca 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu Z. O. prawa do emerytury w niższym wieku

w oparciu o art. 184 w związku z art. 39 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), ponieważ na dzień 1 stycznia 1999r. udowodnił jedynie 5 lat 10 miesięcy i 10 dni pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią a zatem jego wiek emerytalny może zostać obniżony jedynie o 2 lata i 6 miesięcy.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany

i przyznania mu prawa do spornego świadczenia. Podniósł, że ZUS błędnie nie zaliczył mu do pracy górniczej okresu pobierania zasiłku chorobowego w związku z niezdolnością do pracy związaną z wypadkiem przy pracy z dnia 9 października 1975r. oraz okresu oddelegowania do pełnienia funkcji w organizacji związkowej w okresie od 1 czerwca 1982r. do 21 marca 1983r. Wskazał, że w jego ocenie okresy te winny zostać zaliczone do pracy górniczej na prawo od emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Dodatkowo ZUS wskazał okresy jakie zaliczył odwołującemu do okresów pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią, które pozwalają na obniżenie powszechnie obowiązującego wieku emerytalnego o 2 lata i 6 miesięcy. Nadto organ rentowy zaznaczył, że nie zaliczył odwołującemu do takiej pracy okresów, których zaliczenia domaga się odwołujący z uwagi na fakt, iż nie zostały one wymienione przez art. 50c powołanej wyżej ustawy emerytalnej, a równocześnie brak możliwości uznania, że w tym czasie świadczył on pracę pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jak tego wymaga art. 39 tej ustawy.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczony Z. O. urodził się (...)

W dniu 20 kwietnia 2012r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu wykonywania pracy górniczej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres co najmniej 5 lat.

W dniu 26 czerwca 2012r. ZUS wydał zaskarżoną decyzję odmowną.

Ustalono, że na dzień 1 stycznia 1999r. skarżący legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze 28 lat, 7 miesięcy i 18 dni.

W tej dacie, do pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią ZUS zaliczył ubezpieczonemu 5 lat 1 miesiąc i 9 dni.

Sąd ustalił, że w okresie od 3 maja 1975r. do 23 listopada 1989r. ubezpieczony był zatrudniony w Fabryce (...) w T., gdzie do stycznia 1989r. pracował jako ślusarz, monter, ślusarz monter, monter i ślusarz monter przy pracach montażowych wykonywanych również w podziemiu kopalń w węgla kamiennego. Dnia 9 października 1975r. ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy i w związku z tym od 9 października 1975r. do końca kwietnia 1976r. przebywał na zasiłku chorobowym i pracy pod ziemią nie świadczył. Następnie w okresie od 1 czerwca 1982r. do 21 marca 1983r. był oddelegowany do Komisji Socjalnej zajmującej się u tego pracodawcy tworzeniem związku zawodowego. Również w tym czasie nie wykonywał zjazdów pod ziemią.

W oparciu o przedłożony przez jego pracodawcę miesięczny wykaz zjazdów organ rentowy zaliczył odwołującemu do pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jedynie te miesiące w których przez wszystkie dniówki robocze w danym miesiącu wykonywał pracę pod ziemią, natomiast nie uwzględnił tych miesięcy, gdzie pełnej ilości zjazdów pod ziemią odwołujący nie wykonywał. Okoliczność ta była niesporna pomiędzy stronami

Powyższy stan faktyczny jest w zasadzie bezsporny i wynika wprost z akt organu rentowego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 184 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227, ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

1) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl 184 ust 2 ustawy, w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania zaskarżonej decyzji emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Na podstawie cytowanych przepisów, prawo do emerytury w obniżonym wieku, przysługuje ubezpieczonemu, który w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999r. spełnił warunki w zakresie posiadania ogólnego stażu pracy oraz pracy wykonywanej w warunkach szczególnych a nie osiągnął wymaganego wieku. Ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 39 czy art. 32 również po dniu 31 grudnia 2008r. pod warunkiem nieprzystąpieniu do OFE i rozwiązaniu stosunku pracy (jeżeli wniosek o emeryturę był zgłoszony do dnia 31 grudnia 2012r.). Wszystkie przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.

Stosownie do treści przepisu art. 39 cytowanej ustawy, ubezpieczonemu, urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949r., spełniającemu warunek określony w art. 27 pkt 2 i niespełniającemu warunków wymaganych do uzyskania górniczej emerytury na podstawie art. 50a, który ma co najmniej 5 lat:

1) pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, albo

2) pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1 pkt 4 i 5, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego oraz w kopalniach otworowych siarki,

wiek emerytalny, o którym mowa w art. 27 pkt 1, obniża się o 6 miesięcy za każdy rok takiej pracy, nie więcej jednak niż o 15 lat.

Zgodnie zaś z art. 50c ust. 1 pkt 1 –3 ustawy, za pracę górniczą uważa się zatrudnienie:

1) pod ziemią w kopalniach węgla, rud, kruszców, surowców ogniotrwałych, glin szlachetnych, kaolinów, magnezytów, gipsu, anhydrytu, soli kamiennej i potasowej, fosforytów oraz barytu;

2) pod ziemią i przy głębieniu szybów w przedsiębiorstwach budowy kopalń określonych w pkt 1 oraz pod ziemią w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących dla tych kopalń roboty górnicze lub przy budowie szybów;

3) pod ziemią w przedsiębiorstwach montażowych, przedsiębiorstwach maszyn górniczych, zakładach naprawczych i innych podmiotach wykonujących dla kopalń określonych w pkt 1 podziemne roboty budowlano-montażowe, roboty przy naprawie maszyn i wdrażaniu nowych urządzeń; pracownikom zatrudnionym w tych przedsiębiorstwach, zakładach

i innych podmiotach uznaje się za pracę górniczą te miesiące zatrudnienia, w których co najmniej połowę dniówek roboczych przepracowali pod ziemią;

Kwestia posiadania przez ubezpieczonego ponad 25 - letniego okresu składkowego

i nieskładkowego nie była sporna. Nie było sporne, że ubezpieczony posiada (na dzień 1 stycznia 1999r.) wymagany 5 – letni okresu pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią – organ rentowy uznał mu 5 lat 10 miesięcy i 10 dni takiej pracy.

Kwestią sporną było, czy do pracy górniczej o której mowa w art. 39 ustawy należało zaliczyć, jak tego chce ubezpieczony, również okres pobierania zasiłku chorobowego w związku z niezdolnością do pracy związaną z wypadkiem przy pracy z dnia 9 października 1975r. oraz okresu oddelegowania do pełnienia funkcji w organizacji związkowej w okresie od 1 czerwca 1982r. do 21 marca 1983r. w trakcie zatrudnienia w Fabryce (...) w T..

Kwestia ta nie budzi wątpliwości Sądu, gdyż art. 39 ust. 1 wyraźnie stanowi, że do pracy górniczej, pozwalającej na obniżenie wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 27 pkt 1, a zatem podstawowego wieku emerytalnego 65 lat, zalicza się jedynie okresy pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Bezspornym pomiędzy stronami pozostawało, że w spornych okresach odwołujący nie świadczył pracy pod ziemią, Tm bardziej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a zatem okresy te nie mogą zostać zaliczone do pracy górniczej o której mowa w art. 39 ustawy.

Wprawdzie odwołujący podnosił, że w jego ocenie możliwość taka istnieje i w tym zakresie powołał się na poglądy reprezentowane w orzecznictwie. Należy jednak zauważyć, że orzeczenia, na które powołuje się ubezpieczony odnoszą się do innego stanu faktycznego i dotyczą prawa do emerytury górniczej, nie zaś jak w niniejszym przypadku, emerytury tzw. „zwykłej” gdzie jedynie na mocy art. 39, w zw. z art. 184 ustawodawca dopuścił obniżenie powszechnie obowiązującego wieku emerytalnego, w zamian za faktyczne wykonywanie pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią, a w spornych okresach odwołujący niewątpliwie takiej nie świadczył.

Mając na względzie, że w warunkach art. 39 ustawy, wiek emerytalny, o którym mowa w art. 27 pkt 1 tj. 65 lat, obniża się o 6 miesięcy za każdy pełny rok takiej pracy (nie więcej jednak niż o 15 lat) w przypadku ubezpieczonego, wiek emerytalny ulega obniżeniu o 2 lata i 6 miesięcy. Ubezpieczony mógłby zatem nabyć prawo do emerytury w oparciu o art. 184 w zw. z art. 39 ustawy w wieku 62 lata i 6 miesięcy.

W dacie wydania zaskarżonej decyzji ubezpieczony osiągnął wiek 60 lat, a zatem nie spełnił jednej z podstawowych przesłanek by otrzymać emeryturę z obniżonego wieku z tytułu wykonywania pracy górniczej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w oparciu o cytowane wyżej przepisy.

Reasumując, Sąd ustalając, że ubezpieczony na dzień wydania zaskarżonej decyzji nie osiągnął wieku emerytalnego, stwierdził, że Z. O. nie spełnia łącznie wszystkich warunków niezbędnych do przyznania emerytury z obniżonego wieku, wynikających z treści art. 184 w związku z art. 39 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), a tym samym jego odwołanie jest nieuzasadnione.

Mając na względzie wszystkie powyższe rozważania, Sąd uznał iż zaskarżona decyzja jest prawidłowa i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

SSO Joanna Smycz